

BINEVESTITORUL

Anul XIV—1937.

Chişinău.

„Ce frumoase sînt pe munţi picioarele celui ce aduce VEŞTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea“.
(*Isaia 52,7*).

„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi VESTEIA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.
(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceţi aminte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc“!

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.“
(*Rom. 1,16*).

No. No. 1-2.

EXEMPLAR LEGAL.

CUPRINSUL:

1. Psalmul 42.
2. Cum a găsit un Iudeu pe Împăratul său de E. Gabe.
3. Biblia (Vechiul şi Noul Testament).
4. Sărbătoarea Purim — Adaptat după „Netiwat Olam“ de Aharon ben Gabbay.
5. Pot copiii lui Dumnezeu să fumeze? de I. F.
6. Pizma — Extr. din „Credincioşia“.
7. Scrisoare deschisă.
8. Diferite ştiri.

Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeu. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voiu duce și mă voiu arăta înaintea lui Dumnezeu? Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”. Mi-aduc aminte și-mi vărs tot focul inimii în mine, când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime și cum înaintam în fruntea ei spre Casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare. Pentru ce te măhnești, suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăduște în Dumnezeu, căci iarăși îl voiu lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu. Imi este măhnit sufletul în mine, Dumnezeul meu; de aceea la Tine mă gândesc din țara Iordanului, din Hermon și din muntele Mișear. Un val chiamă un alt val la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine. Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Sa, iar noaptea, cântam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele. De aceea zic lui Dumnezeu, stânca mea: „Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?”. Parcă mi se sfărâmă oasele cu sabia când mă batjocoresc vrăjmașii mei și-mi zic neîncetat: „Unde este Dumnezeul tău?”. Pentru ce te măhnești, suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăduște în Dumnezeu, căci iarăși îl voiu lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.

Cum a găsit un Iudeu pe Impăratul său.

Dimitrie Bolintineanu scrie în „Daniil Sihastru”:

„Ce e oare traiul, dacă e robit?
Sărbătoare'n care nimeni n'a zâmbit.
Viața și robia nu pot stă 'mpreună,
Nu e tot d'odată pace și furtună!”.

Că nu poate fi în acelaș timp senin și furtună, o înțelege oricine, căci oricine a observat-o. Că viața și robia nu pot sta 'mpreună—asta o înțelege numai robul, *mai ales robul liberat*, și după cum sărbătoarea nu e sărbătoare, dacă nu procură înviorare, tot astfel traiul nu e traiu, dacă e robit.

Nu e traiu cel pe care-l duce poporul Israel, disprețuit și fugărit în toate de toți; dar nu a fost traiu nici cel ce l-am dus eu timp de 20 de ani.

Terminasem liceul la vârsta de 17 ani, luasem bacalaureatul, eram liberat de cursul secundar și întrevedeam orizonturi noi; odată cu diploma de bacalaureat căpătasem libertatea de a mă avânta spre sferile mai înalte ale studiului academic.

Dar sârmanul, sârmanul meu suflet... Era chinuit, robit, legat în lanțurile îngrozitoare ale mărșavului păcat, de către balaurul cel mare, șarpele cel vechiu numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume (Apoc. 12,9), de Stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12,31). Eram departe de Impăratul lui Israel, dar subjugat de Faraonul acestei lumi, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt (Apoc. 11,8). Departe de pat-

ria mea, Ierusalimul ceresc, unde Ieșua este Impărat al Impăraților și Domn al Domnilor, și exilat în Babilonul chefurilor (adică *bețiilor*), petrecerilor, ceaiurilor dansante și balurilor ucigătoare de trup și suflet, etc., etc., de care nu mă putea feri nici un fel de educație morală sau intelectuală.

Când am auzit pentru prima oară Vestea cea Bună, inima mi s'a umplut de o fericire divină supremă; umilele mele puteri descriptive sunt absolut neîndestulătoare de a o reda în cuvinte raționate.

Am interpretat citirea Scripturii, începând cu Ep. către Romani; printre primele versuri, pe cari le-am subliniat, au fost:

„*Intreb dar: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin (11, 1)... Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc; binecuvântați și nu blestemați (12, 14)..*

Nu întoarceți nimănui rău pentru rău (12, 17)..

Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii (12, 18)..

Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul prin bine (12, 21)..

Intrevedeam aci Constituția unei Impărății superioare, voința unui Om Ideal.

Apoi am început să citesc Biblia dela prima carte a Thorei (Legii). Când mi se spunea că ar fi bine să citesc, concomitent, și Noul Legământ*), căutam să evit sentimentul de teamă admirativă care mă frământa la vederea lui, prin argumentul că ași vrea să citesc Biblia în mod evolutiv. Cartea Sfântă ajunsese și în mâinile scumpilor mei părinți, cari au căpătat de-asemeni viața vecinică, prin credința în Impăratul Impăraților.

În August 1935 Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov s'a uitat cu milă la fiul său pierdut, din poporul Israel, și i-a vorbit; nu cu semne exterioare, nu cu manifestațiuni în natură—pe care, probabil, nu le-ași fi putut suporta—ci în cămara mea, pe când stăteam cu privirea ațintită în zare; Dumnezeu însuși mi-a tăiat împrejur inima, făcând din mine un Israelit adevărat, mi-a deslegat lanțurile robiei, așa că nu mai sunt sclav, nici străin, nici oaspete al Casei, ci împreună cetățean cu sfinții, om din Casa lui Dumnezeu, fiind zidit pe temelie apostolilor și proorocilor, piatră din capul unghiului fiind Ieșua Messia (Ef. 2, 19-20). Căci cei tăiați împrejur suntem noi, cari slujim lui Dumnezeu, cari ne lăudăm în Messia Ieșua, și cari nu ne punem încrederea în lucrurile pământești (Filip. 3, 3).

O primă exteriorizare a credinței mele a fost atârnarea pe perete, cu destulă sfială, a următorului vers:

„*Dar dacă umblăm în lumină, dupăcum El însuși este în lumină, avem părtașie unii cu alții; și sângele lui Ieșua Messia, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat*“ (1 Ioan 1, 7).

Scrisesem acest vers în limba mea maternă, germană. Și acum vreau să precizez următoarele: Eu nu-L venerez pe Ieșua numai pentru că, prin jertfa lui de pe lemnul blestemat, mi-a șters tot trecutu-mi păcătos, ci și pentru aceea că mi-a deslegat problema cea mai grea care-mi muncea ființa.

Înlăuntrul meu erau două persoane:

1) Evreul, în virtutea căruia am și activat în organizația sionistă (re-vizionistă, care, adică, cere și Transiordania), colaborând la „Copilul Ev-

*) Făcut de fapt între Iehova—prin robul Său Iisus—și casa lui Israel (1er 31, 31-34), pe care ea, până acum îl respinge.

reu“ și fiind comisar al Fondului Național Evreesc la Silistra, scriind li-turghii pentru synagogă — și

2) Germanul. Din cauza numelui meu, a limbii materne și a culturii căpătate, ajunseseam la un moment dat atât de departe cu speculațiunile mintale, eram atât de chinuit și de autosugestionat, încât îmi spuneam: „Nu sunt Evreu decât după acte, și aceasta împotriva voinții mele“. Fiind convins de acest lucru, când eram întrebat de origina etnică, spuneam: „German“, fără a vedea în răspunsul acesta chiar o minciună.

În perioada în care frământările-mi sufletești ajunseseră la apogeu, Împăratul și mântuitorul meu a acționat. El mi-a arătat în Cartea Sa:

„*Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi*“ (Ioan 8, 31-32)

El mi-a vorbit și printr'un alt supus de-al Său, *lămurindu-mi* astfel, odată pentru totdeauna, adevărul, anume că prin credința în Iisus, Împăratul Iudeilor (Mat. 2, 2; 27, 11, 29, 37; Marc. 15, 2, 18, 26; Luc. 23, 3, 37-38; Ioan 19, 19, 21), devii un Iudeu adevărat. Prin credința în El nu treci la altă religie, ci revii la adevărata învățătură a lui Israel, găsind în El pe Acela, despre care a scris Moise în Sefer Thora și Profeții (Ioan 1, 45). Atunci ești Iudeu adevărat.

Căci „Iudeu nu este acela, care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela, care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu“. (Rom. 2, 28-29.)

Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeu lui Israel că eu, ca și altădată Natanael, pot spune lui Ieșua: *iversity Library Cluj*

רבי אתה בן־אדמים אתה הוא מלך ישראל:

„Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!“
(Ioan, 1, 49)

*

Și acum mă adresez vouă, iubiiții, dar sărmanii mei frați și surori din Israel, cari nu sunteți încă supuși Împăratului vostru și rătăciți de parte de El, în Galuth-ul acestei lumi, cu cuvintele profetului Hoșea (6, 1-2):

לכו ונשובה אל־יהוה כי הוא טרף וירפאנו יך ויהבשנו: יחינו מימים ביום השלישי יקמו

ונחיה לפניו:

„Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui!“.

Erich-Sigurd Gabe.

GEORGE GOODMAN.

B I B L I A

(Vechiul și Noul Testament)

Câteva lămuriri pentru cei cari o citesc de prima dată.

I. ROSTUL BIBLIEI.

Este cu neputință să credem că Dumnezeu, care ne-a creat și ne iubește să nu ne poată vorbi.

El ne-a vorbit prin profeții, cari însuflăți de Duhul Sfânt au scris sub inspirația Lui.

Dumnezeu a avut o grijă atâta de mare pentru scrierile profeților, încât ele au ajuns la noi fără de vreo greșală. Nimeni și nimic n'au putut să le nimicească. Aceste scrieri sunt pentru noi: *adevăr și putere*.

Cu alte cuvinte Biblia este descoperirea lui Dumnezeu pentru oameni: Cuvântul lui Dumnezeu.

Ea are de scop:

a) Să ne descopere pe Dumnezeu, așa cum s'a arătat El în Isus Hristos, pentruca astfel omul să-L poată cunoaște și iubi.

b) Să ne vestească mântuirea pe care o avem prin credința în Isus Hristos, care a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră.

c) Să ne arate voia lui Dumnezeu și cum putem trăi pentru slava Sa și fericirea noastră.

d) Să ne dea o nădejde strălucită: Viața vecinică.

II. CÂND A FOST SCRISĂ BIBLIA.

Biblia este cartea cea mai veche, cea mai iubită și cea mai răspândită, din întreaga lume.

Marea înrăurire pe care Biblia a avut-o în decursul veacurilor este una dintre dovezile cele mai strălucite pentru inspirația ei divină.

Părțile cele mai vechi ale Bibliei au fost scrise de Moise cam pe la anul 1500 înainte de Isus Hristos. Ultimele pagini, cele scrise de Apostolul Ioan, au fost scrise cam pe la anul 96, al vremii noastre.

III. IMPARTIREA BIBLIEI.

Biblia este formată din două părți mari: Vechiul Testament și Noul Testament.

Vechiul Testament ne povestește istoria facerii lumii, origina omnirii și apoi istoria poporului evreu până la anul 450 înainte de Isus Hristos.

Noul Testament ne istorisește despre nașterea, moartea și învierea lui Isus Hristos. El ne vorbește apoi despre darul Duhului Sfânt și despre începutul Bisericii, până la anul 70, dată la care Ierusalimul a fost distrus de către Titus, iar Evreii risipiți în lume.

Biblia are 66 de cărți: 39 în Vechiul Testament și 27 în Noul Testament. Aceste cărți se deosebesc foarte mult între ele, fie prin forma, fie prin conținutul lor. Unele sunt lungi, altele scurte; unele sunt istorie, altele poezie, psalmi, proverbe, profeții, scrisori, învățătură. Cu toate acestea găsim că toate cărțile n'au decât o singură țintă și astfel putem spune că aceste 66 de cărți nu formează decât o singură carte. Iată ceva deosebit: cu toate că Biblia este atâta de variată, ea ni se arată ca lucrarea unui singur mare arhitect: Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

IV. AUTORII BIBLIEI.

Cea mai mare parte dintre autori ne sunt cunoscuți, însă nu toți. Moise a scris primele cinci cărți ale Bibliei, numite și Pentateuh.

Nu se știe prea bine cine a scris cărțile istorice, cari urmează după cele 5 cărți ale lui Moise. Din cei 150 psalmi, 73 au fost scriși de David, 12 de Asaf, iar restul nu se știe de cine au fost scriși.

Solomon a scris cea mai mare parte dintre Proverbe, Eclesiastul și

Cântarea Cântărilor. Cărțile profetice poartă numele autorilor: Isaia, Ieremia, Ezechiel.

Noul Testament începe cu cele patru Evanghelii, cari au fost scrise de Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Faptele Apostolilor au fost scrise tot de Luca.

13 Scrisori (Romani până la Filimon) sunt scrise de Apostolul Pavel. Autorul Epistolei către Evrei ne este necunoscut. Iacov, Petru, Iuda și Ioan au scris și ei epistolele cari poartă numele lor. Ultima carte, Apocalipsa, a fost scrisă de Apostolul Ioan, în vremea surghiunului său pe insula Patmos.

Deci, autorii Bibliei au fost oameni diferiți: regi, preoți, profeți, pescari, păstori, doctori, robi.

V. SUBIECTUL GENERAL AL BIBLIEI.

Mai înainte de a cerceta conținutul fiecărei cărți din Biblie, să vedem în linii generale, conținutul Bibliei întregi.

a) Primele 11 capitole ale celei dintâi cărți—Geneza cuprind, pe scurt, o perioadă de 2000 de ani, cu facerea lumii și istoria omenirii până la Avraam.

b) Marele eveniment al Vechiului Testament este chemarea lui Avraam din Ur, care devine strămoșul *unui popor ales*: Israelul.

Restul Vechiul Testament este consacrat în întregime istoriei acestui popor.

c) Acest popor este, într'o măsură oarecare, o parabolă istorică. Existența lui este minunată și pilduitoare. Acest neam mic a trecut prin împrejurări cari aparțin istoriei, dar cari trebuie să fie considerate ca niște lecții-tip pentru toate vremurile. Poporul Israel a fost mai întâi rob în Egipt. Apoi scăpat în chip minunat, a fost 40 de ani în pustia Sinai. Acolo au primit prin Moise cele 10 porunci și poruncile privitoare la orânduirea religioasă. Legea și poruncile au fost însă numai pentru un timp și aveau rostul să pregătească descoperirea desăvârșită, care trebuia să vină prin persoana lui Hristos. Apoi Evreii au intrat în Canaan (Palestina de acum), sub conducerea lui Iosua. Canaan a devenit țara lor proprie, iar Ierusalimul capitala acestei țări. După porunca lui Dumnezeu s'a clădit templul, care a devenit centrul vieții religioase, locul unde Dumnezeu sălășluia Numele Său. Până aici am avut *Vechiul Legământ* sau Vechiul Testament.

d) Venirea lui Hristos și răspândirea învățaturii Lui sunt cuprinsul Noului Testament. Acesta este *Legământul cel Nou*.

Sărbătoarea Purim.

Din cartea „Netiwat Olam“ (Cărările cele vechi*) de A. M. Caul.

Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați cari sînt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihna pentru sufletele voastre! (Profetul Ieremia cap. 6,16).

Sărbătoarea Purim, care revine în fiecare an, ne aduce, nouă Evreilor, aminte de aceea salvare minunată, de care abundă istoria noastră. A fost aceea o dovadă interesantă pentru toți oamenii, cum Dumnezeu a chemat

*) Denumirea „Cărările cele Vechi“ este luata din cartea profetului Ieremia 6,16. Autorul acestei cărți dovedește că religia Evreilor de astăzi nu este deloc în acord cu religia veche după legea lui Moise și prooroci. Religia care se numește „Religia mozaică“, de loc nu corespunde realității, căci Evreii de astăzi nu cred după Moise și după Talmud și rabini.

și susținut pe Israeliți în mod special spre lauda și slava Sa. Și e într'adevăr spre lauda Celui Prea Înalt că amintirea marelui eveniment de-atunci, nu putea să dispară din memoria noastră peste 20 secole, serbându-se până în ziua de azi cu bucurie și râvnă.

Dacă tradițiunea orală (talmudul) s'ar fi mărginit doar să arate fiecărui Israelit datoria de a ține această sărbătoare, n'am fi avut mult de obiectat. Dar, fiindcă după talmud această tradiție are pretenție de a fi de origină divină, privind orice negare a principiilor ei drept sectarism, suntem siliți să analizăm poruncile și prescripțiile ei mai de aproape, pentru a vedea dacă ele sunt într'adevăr de origină divină. Porunca următoare, care arată în ce mod trebuie să te comporți la mâncarea festivă cu această ocazie, nici vorbă nu mai poate fi că ea ar fi de esență divină:

„Cu privire la mâncarea festivă, datoria oricui este să mănânce carne și în măsură posibilităților Sale, să pregătească o mâncare onorabilă; și se bee vin, până ce-i complectamente beat, și cade pradă somnului în beția sa“⁽¹⁾. (Hilchot Meghila c. 2, 15). Talmudul nu se mulțumește cu această prescripție imorală, ci dă, cu precizia-i obișnuită, măsură exactă a amestelii cerute:

„Orice om este obligat, să se îmbete într'ăsa fel de Purim, încât să nu mai știe deosebi (cuvintele): „blestemat fie *Haman*“, de „binecuvântat fie *Mardoheu*“⁽²⁾. (Meghila fol. 7, pag. 2). Poate că unii apărători învățați ai talmudului să-și caute un refugiu la aceea la care recurg unii talmăcitori, cari nu mai au altă cale, evocând adică limbajul simbolic al Orientului, spunându-ne, în consecință, că învățătura aceasta nu trebuie luată ad litteram, ci în mod simbolic; că departe de a îndemna la beție, ea preconizează, dimpotrivă, gradul cel mai înalt de veghere, sau astfel de sustragere a simțurilor, încât omul să nu mai știe deosebi între cuvintele: „Blestemat fie *Haman* și Binecuvântat fie *Mardoheu*“. Iată însă, că renumitul, învățatul Rabi *Solomon Iarchi*, ca și *Moisi Maimonides* au luat expresia „beție“ așa cum e scris, *Vinul* fiind băutura prescrisă. *Rabi Iosef Karo* s'a mulțumit să ne dea aceea poruncă așa cum este în talmud; dintr'o adnotație în Orach Chaim se poate constata, că mulți dintre rabinii mai noi nu se prea puteau împrieteni cu o astfel de poruncă, emițând părerea, că un Israelit și-ar fi făcut datoria bând în această zi mai mult ca de obicei. Talmudul însuși, nu permite însă nici o explicație mai ușurătoare, nici una simbolică; căci imediat după acea prescripție, el adaugă, pentru exemplificare, următoarea poveste de același rabin, pe a cărui autoritate se bazează și aceea poruncă a tradiției:

„*Raba* și Rabi *Zeira* prăznuiră odată masa de Purim împreună. Când *Raba* se îmbătase de-acum, *Raba* se repezi asupra lui *Zeira* și-l omori. În ziua următoare el împloră pe Dumnezeu, și El îi redete viața. După un an, *Raba* vru să prăznuiască iarăși masa de Purim împreună cu el; însă dânsul îi răspunde: „Nu se întâmplă în fiecare zi minuni“⁽³⁾. (Talmud tractat Meghilah fol. 7, 2).

Intrebăm în consecință, dacă o asemenea poruncă poate fi

(1) הונת סעודה זו שיאכל כשר ויתקן סעודה נאה, כפי אשר תמצה ידו. ישותה יין עד שישתכר וירדם בשכרותו.

(2) מהיב איניש כנסומי כפורים עד דלא ידע בין ארור המן לבין מרדכי.

(3) רבה ורבי זורא עבדו סעודת פורים בהדו הדדו איבסום קם רבא שהשיה לבני זורא למחר

בעא רחמי ואחיה. לשנה אמר ליה תורו מר ועכבר סעודת פורים בהדו הדדו אמר ליה לא כלל שעתא ושעתא מתרדש נבא.

dela Dumnezeu? Ea nu spune numai că poți face o imoralitate, să te îmbeți, ci definește acest fapt ca un act de evlavie, ca împlinire a unei porunci divine. Aci putem vedea cum talmudul este în contrazicere ne-maipomenită cu Vechiul Testament, în care citim:

„Vinul este bățjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept (Prov. 20:1). Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt rănile fără pricină? Ai cui sunt ochii roși? Ale celor ce întârzie la vin, și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin când curge roș și face măr-găritare în pahar, el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțepă ca un basilisc. (Prov. 23:29-32). Vai de cei ce disdedimineață aleargă după băuturi amefitoare și șed până târziu noaptea și se infierbântă de vin!“ (Is. 5:11).

Și Noul Testament, făcut în primul rând pentru Evrei, ca împlinitor fidel al celui Vechiu, ne învață:

„Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericii. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci se veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; dar cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, cari suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii. Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Ieșua Messia, care a murit pentru noi... (1 Tes. 5:5-10)

Și acum te întreb: care este adevărată complectare a Vechiului Testament? Talmudul sau Noul Testament? Și dacă Noul Testament este, atunci de ce nu vrei să primești învățătura lui, evreească, divină? De ce nu vrei să crezi în jertfa lui Messia, care a murit pentru a te curăți de orice întinăciune?

*Adaptat după „Netivat Olam“
de Aharon ben Gabbay.*

Pot copiii lui Dumnezeu să fumeze?

„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine“ (1 Cor. 6,12).

„Toate lucrurile sunt îngăduite dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc“ (1 Cor. 10,23).

Copilul lui Dumnezeu trăește sub har, nu sub lege. Aceasta este un principiu sfânt pe care nici un om nu-l poate îngredi. Nici un frate nu are dreptul să pună asupra altui frate jugul vreunei legi. Lui singur își poate impune orice înfrânare și orice disciplină, dar nu are voie—Cuvântul lui Dumnezeu îl oprește—să fixeze vreo lege pentru fratele său.

Ce să facem atunci cu problema fumatului, care se ivește, când și când în mijlocul copiilor lui Dumnezeu? Rândurile ce urmează vor să aducă puțină lămurire în această chestiune, fără a fi pentru cineva o lege.

CE SPUNE SCRIPTURA?

Scriptura nu spune nimica în privința aceasta, pentru că pe vremea când a fost ea scrisă, nu se adusesese tutunul din America. Cu mult mai târziu—prin anul 1511—a ajuns tutunul în Europa.

Dar dacă Scriptura nu spune nimic precis despre tutun, e voie atunci să fumăm? Oare textele puse la începutul acestor rânduri nu este destul?

Duhul Sfânt vorbește lămurit, prin Apostolul Pavel, că „**nimic nu trebuie să pună stăpânire pe noi**“. Orice fumător sincer și cinstit trebuie să recunoască adevărul că nu el este stăpân pe țigară, ci țigara îl stăpânește pe el. „Tu fumezi țigară, ori țigara te fumează pe tine?“. Toți fumătorii trebuie să recunoască faptul că țigara îi suge și îi fumează pe ei.

NU TOATE ZIDESC.

Scriptura, îngăduind totul, adaugă că nu toate zidesc. Despre tutun și fumat se poate spune nu numai că nu zidește, ci chiar dărâmă: trup, sănătate, muncă, avere și casă.

Iată ce spune vestitul Lexicon Meyers:

„Tutunul, împreună cu alcoolul, este foarte dăunător corpului. Fumând se duce în trup nicotina, una dintre otrăvurile cele mai puternice. Această nicotină se absoarbe de multe ori în sânge, dând naștere la boli deosebite“.

Savantul polonez Bross, împreună cu Fleig și Visme, au insistat mult asupra îngroșărilor vinelor, provenită din fumat.

În ultimul timp, în 1934, profesorul parisian Binet a reluat și el chestiunea studiului experimental al tutunului, și a ajuns la rezultate cari ar trebui să îngrozească pe orice fumător. Îngroșarea sângelui și a arterelor, slăbirea inimii și a memoriei, defectarea funcțiilor intestinale și renale, iată câteva rezultate la cari a ajuns, pe cale experimentală, profesorul Binet.

Dar tutunul nu dărâmă numai trupul și sănătatea, ci și munca și averea. Câtă avere este prefăcută în fum și câtă muncă se irosește în văzduh!

După o statistică recentă, s'a calculat, cu aproximație, că din 19 milioane de locuitori, câți are țara noastră, fumează cam 5 milioane! Dacă scădem din 19 milioane de locuitori cam 10 milioane de copii, vedem că mai mult de jumătate din populația matură a țării noastre este stăpânită de câteva firicele de iarbă rău mirositoare și dăunătoare trupului. Într'un an se fumează 11 milioane kgr. de tutun, din cari se fac 15 miliarde de țigări și multe, multe milioane de pipe și țigări de foil

Dar în bani, cât face asta? Câte spitale, băi și case bune de locuit s'ar putea clădi cu acești bani? Câte școli, câți profesori și câți copii ar putea să se bucure de foloasele acestor bani. Câte Biblii, Noi Testamente și Evanghelii s'ar putea tipări cu acești bani făcuți scrum? În câte țări păgâne nu s'ar putea trimete vestitori ai Evangheliei cu acești bani arși de patima omului.

Oh, slăvit să fie Dumnezeu că a liberat pe copii! Lui de sub un astfel de jug.

Da, copilul lui Dumnezeu ar avea voie să fumeze, dar n'are **nevoie**.

Și asta este marea deosebire între copiii Domnului și copiii veacului acestuia: copiii Domnului au voie, dar n'au nevoie, pe când oamenii din lume sunt oprîți de doctor și de știință, n'au voie, dar au nevoie, sunt stăpâniți de această patimă.

Oh, dacă ar cunoaște și ei pe Domnul Isus și puterea liberatoare a sângelui Său pe care l-a vărsat pe Golgota, ar fi și ei liberi. Căci Cuvântul Domnului spune:

„*Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi*“ (Ioan 8,32).

Slobozi de păcat și de orice patimă!

P I Z M A.

(Alcoolul uscat—amețitor.)

Această molimă domnește milenii. Ea prinde pe cei ușuratici, cari se fac robi ascultători ai seducțiunii ei, Miile de ani n'au făcut-o bătrână, nici neputincioasă și astăzi ea sfâșie pe mulți cu aceeași plăcere cu care odată ruinat lumea.

Despre această boală găsim scris în Pildele lui Solomon 14,30 următoarele: „*Pizma este putrezirea oaselor*“.

Terenul în care se cultivă foarte bine această molimă este mândria, vanitatea și iubirea de sine.

Pizma a alungat din cer pe cel mai mare înger, transformându-l în satana.

Diavolul samănă aceasta sămânța a pizmei. Spre sfârșitul său întunecos va încerca să se înalțe mai pe sus de tot ce se „numește Dumnezeu“, și va merge până acolo, că se va așeza în templul lui Dumnezeu, și va spune că el este Dumnezeu (2 Tes. 2,4).

Dar dela tragicul său început în cer până la sfârșitul său pe pământ, diavolul a legat, leagă și va captiva multe suflete, cari nu caută scăparea în Dumnezeu. Unul din numeroasele mijloace încercate ai iadului este pizma, iar sub ea—iubirea de sine, slavă deșartă, mândria...

Aceste păcate nu izvorăsc din trupul omului, ci din sufletul lui. Orice păcat este ceva grozav, însă păcatele sufletești, ai duhului omului, sunt mult mai grele decât vițuriile trupului. Deaceia Hristos muștră mult mai aspru pe farisei, saducheii, cărturarii și preoțimea evrească.

Inceputul pizmei în Eden.

Satana a ispitit pe Eva, trezind în ea pizma față de Dumnezeu. Satana încearcă să prezinte pe Dumnezeu cu aceeași pizmă, zicând: „Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“. Dorul Evei după fructul oprit a încolțit atunci, când ea a auzit că pomul

deschide mintea; căci pomul care era „bun de mâncat și plăcut de privit“, prezenta mai puține atracții, deci mai mică ispita pentru corp.

Pizma lui Cain.

El s'a mâniat și-i sa plecat fruntea din cauza pizmei față de fratele său Abel, a cărui jertfa umilită a fost mai plăcuta lui Dumnezeu.

Cain s'a îmbolnăvit de această boală și Dumnezeu vrea să-l vindece, zicându-i: „păcatul te pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești“. Dacă Cain ar fi cerut dela Dumnezeu iertare, ajutor, fără îndoială, ar fi ieșit biruitor. Însă s'a întâmplat alt ceva. „Cain s'a aruncat asupra fratelui său Abel și l-a omorât“, iar după crimă, cuvinte insultătoare: „Nu cumva sunt eu păzitorul fratelui meu“, obraznicie, minciună.

Iosif—jertfa pizmei.

Pricina pizmei fraților lui Iosif a fost, că el era un tânăr curat, cu inima deschisă și nu lua parte la faptele murdare ale fraților săi. În exemplul fraților lui Iosif vedem, că pizma n'are milă, și oameni cuprinși de ea se transformă în fiare sălbatice.

Mult mai târziu frații lui Iosif au fost siliți de împrejurări să-și recunoască păcatul: „Da; am fost vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui, când se ruga și nu l-am ascultat!“

Pizma lui Saul.

Toate încercările lui David de a potoli și izbăvi pe bietul împărat de pizmă n'au avut nici-an succes. În timpul unor accese de pizmă și ură, Saul prins de iubirea frapantă a lui David, se căia, dar probabil nu prea adânc, căci îndată cădea în lanțurile pizmei răzbunătoare care nu cunoaște margini în cruzime.

Extr. din „Credincioșia“. (Va urma.)

SCRISOARE DESCHISĂ câtre frați și surori în Domnul.

Iubiți frați și surori,

Pace vouă,

Din cauza unor împrejurări neprevăzute, săptămâna Biblică, anunțată în numărul precedent al revistei, nu se va putea ține. Comunitatea noastră Evanghelică Unită a Evreilor și Neevreilor din Chișinău a hotărât să naltă rugăciuni toată săptămână între 14-21 Martie. Subiectul principal al rugăciunilor va fi despre curățirea Comunităților Evanghelice de spiritul antisemitismului și de ură națională, ca „**să fim izbăviți de oameni nechibzuți și răi: căci nu toți au credință**” (2 Tes. 3,2)

Rugăm pe toți copiii lui Dumnezeu, luminați de adevărul Evangheliei, să înalte rugăciuni împreună cu noi, ca niște madulare ale unui singur trup a lui Hristos (Col. 3,11), și astfel ne veți ajuta în lucrul răspândirii Sf. Evanghelie printre poporul Israel, ca să nu lasăm pe Satana să aibă vreun câștig dela noi (2 Cor. 2,11).

Vom fi foarte recunoscători fraților, cari ne vor comunica despre ținerea acestei rugăciuni săptămânale și au binevoit să ne susțină în rugăciuni, după cum Aaron și Hur au sprijinit mâinile lui Moise în timpul luptei cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu.

Transmitem tuturor copiilor lui Dumnezeu salutul frățesc al Comunității noastre.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*Frații bătrâni ai Comunității Unite a Evreilor
și Neevreilor din Chișinău*

L. AVERBUCH,	A. VULF,
M. TARLEV,	V. ȚAHAN,
V. SOBARI,	N. TARUTIN,
T. GASCENCO,	I. TRACHTMAN.

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Din Londra** am primit trista comunicare că în Noembrie 1936, președintele Uniunii mondiale a Evreilor Creștini, Sir Levison, a trecut în vecinicie. Moartea acestui bărbat este o mare pierdere pentru aceasta uniune. În prezent locțiitorul președintelui este Davidson, membru din comitetul de conducere (din Londra).

◆ **În Chișinău** în timpul sărbătorilor de Crăciuni și Anului Nou binecuvântarea Domnului s'a revărsat din belșug. Copiii și adulții au avut multe bucurii. În ajunul Crăciunului frații și surorile, Evrei și ne-evrei, au avut masa comună în timpul cărei s'a vorbit și cântat despre nașterea Mântuitorului, care a venit pe pământ să ne scape de pierzare pentru o viața curată și sfântă.

La una din serbarea copiilor au fost peste 500 de copii, cari cu bucurie slăveau pe Mesia Hristos în limba evreească. Interesante erau momentele, când copiii, întrebați despre sărbătoarea nașterii lui Isus Hristos, răspundeau, că aceasta sărbătoare este evreească, căci s'a născut Mesia despre care au prezis profeții-evrei. O, dacă ar cunoaște toți Evrei acest adevăr!

Adunarea în ajunul Anului Nou (revelionul) a durat după ora 12. Credincioșii au rămas pentru rugăciune. Unii din copii adolescenți evrei ai școlii noastre s'au întors la Hristos. Unii din adulți de asemenea și-au exprimat dorința de a ne ruga pentru mântuirea sufletelor lor.

Cu ocazia venirii fraților musafiri din di-

ferite părți ale Basarabiei la frații Baptiști din Chișinău, s'a ținut adunări comune de către ambele comunități locale. La una din aceste adunări a cântat corul comun, compus din cântăreții ambelor comunității și din frații musafiri.

Copiii lui Dumnezeu au trăit clipe înălțătoare de bucurii și binecuvântări Dumnezești.

Dar și diavolul nu doarme și caută să ne pună piedici în lucrul Domnului. El a căutat și caută să dărâme lucrul Evangheliei. Hristos, însă e mai puternic, El a biruit lumea, El va birui întinericul, și lumina vecinica a harului va străluci și în viitor deasupra noastră.

Odaia cea „bună“.

Când ne hotărâm pentru Domnul, punem la picioarele Lui tot ce avem și suntem. El are nevoie de odăi pentru adunarea copiilor lui Dumnezeu și pentru găzduirea călătorilor și fraților. Mulți copii ai lui Dumnezeu au unele odăi (odaia cea „bună“, salonul) în cari string tot felul de lucruri, cari dau mult de lucru la curățit—și nu lasă ca odaia aceasta să slujească lui Isus. O asemenea odaie este astfel un templu de idoli. La ce slujește casa sau odaia ta? Stă ea la îndemina Domnului?

„Fraților! Dorința inimei mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israelii, este să fie mântuiți“, zice Apostolul Pavel (Rom. 10,1).

Care este dorința noastră și ce am făcut pentru mântuirea poporulul Israel?

Frații cari doresc a contribui la mântuirea poporului Israel au posibilitatea a răspândi vestea mântuirii în Isus Hristos prin diferite scrieri Biblico-Evanghelice în evreește și românește. Aceste cărți și tractate le puteți procura și dela redacția „Binevestitorului“, trimițând sume modeste pentru acoperirea cheltuelilor. Bani se pot trimite în mărci poștale.

Nouă broșură!

„Proorociile împlinite“

de Dr. D. L. MOODY

COSTUL 2 LEI.

Adresa redacției „Binevestitorul“.

Abonați-vă pe anul

== 1937 ==

„BINEVESTITORUL“

In românește 18 lei

In rusește 20 lei

In evreește 14 lei

In străinătate abonamentul anual 0,30 dol.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
Mildmay Mission, str. Inzova No. 30-b.
Chișinău, Basarabia, România.

DELA REDACȚIE:

Aducem mulțumirile noastre persoanelor cari și-au achitat abonamentul pentru revistă.

Cei-ce nu și-au achitat încă datoriile, sunt rugați a se grăbi cu trimiterea lor.

Abonații, cari și-au achitat datoriile și n'au primit revista sau și-au schimbat domiciliul sunt rugați a comunica redacției.

Redacț. și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.